

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **AXA penzijní společnost a. s.**, se sídlem Brno, Úzká 8, zastoupeného JUDr. Ivanou Součkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, U Prašné brány 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 3. 2012, č. j. 1066/12-1400-705264,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 3. 2012, č. j. 1066/12-1400-705264, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 097 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ivany Součkové, advokátky se sídlem Praha 1, U Prašné brány 3.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 3. 2012, č. j. 166/12-1400-705264, a vrácení věci k dalšímu řízení.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcově odvolání přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2012, č. j. 1066/12-1400-705264, Finanční ředitelství v Brně zamítlo žalobcovo odvolání proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem Brno I dne 1. 9. 2011 pod č. j. 317787/11/288960709705, kterým byla žalobci vyměřena darovací daň ve výši 56 483 Kč podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Finanční úřad dospěl k závěru, že se žalobce stal poplatníkem daně na základě smlouvy o zřízení práv odpovídajících věcným břemenům části stavby pod cizím pozemkem a stavbou. Oprávněným z věcného břemene byl žalobce a povinným Dominikánská s. r. o. Vklad práva podle smlouvy byl zapsán dne 20. 11. 2009 a právní účinky vkladu vznikly 11. 11. 2009.

Žalovaný tento závěr potvrdil s tím, že z kupní smlouvy, která uzavření předmětné smlouvy o zřízení práv odpovídajících věcnému břemeni předcházela, nevylývá, že tato věcná břemena jsou součástí kupní ceny.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce předně namítá, že podle § 6 zákona č. 357/1992 Sb. je ke vzniku daňové povinnosti třeba kumulativního naplnění dvou podmínek - jednak bezúplatný převod nemovitosti a jednak bezúplatné zřízení věcného břemene. V daném případě byla věcná břemena, která žalovaný podrobil darovací dani, zřízena v souvislosti s úplatným převodem nemovitostí.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou, zda žalobci vznikl bezúplatně jiný majetkový prospěch. Nesouhlasí s tím, že z pouhé skutečnosti, že žalobce může využívat prostory pod stavbou povinného, lze dovodit vznik majetkového prospěchu. Poukazuje na to, že smlouva o zřízení věcného břemene

navazovala na kupní smlouvu, v jejímž čl. I. odst. 2 bylo uvedeno, že se budova převádí „se všemi právy a příslušenstvím“. Podle žalobce lze práva odpovídající věcným břemenům pod tato práva jistě zahrnout. Pokud je pak ve smlouvě o zřízení věcných břemen uvedeno, že se zřizují bezúplatně, je tím myšleno „bez další úplaty“, neboť cena za zřízení věcných břemen již byla obsažena v kupní ceně za budovu. Žalobce danou situaci připodobňuje k postupu prodejců automobilů, kteří k novému autu přidají zimní kola zdarma, přičemž je zcela zřejmé, že cena těchto kol je obsažena v kupní ceně za automobil. Žalobce rovněž poukazuje na to, že jak povinný z věcného břemene tak oprávněný (žalobce) jsou obchodními společnostmi, jejichž cílem je dosažení zisku. Vzhledem k tomu, že se jedná o společnosti, které nejsou personálně ani majetkově propojeny, je tak více než nepravděpodobné, aby si tyto společnosti navzájem bezúplatně poskytovaly jakékoli plnění. Podle žalobce je tedy zcela zřejmé, že cena za zřízení věcného břemene byla obsažena v kupní ceně za nemovitosti, která nebyla nepřiměřeně nízká. Žalobce dodává, že v době sepsu kupní smlouvy nebylo možné stanovit zvlášť cenu věcných břemen, neboť nebylo zřejmé, jaká břemena bude nutno zřídit. To se ukázalo až poté, co začal žalobce budovu užívat.

V podané replice žalobce poukázal též na to, že v přímé souvislosti s předmětnou smlouvou o zřízení věcného břemene byla uzavřena a do katastru vložena další smlouva o zřízení věcného břemen, z níž je oprávněn vlastník budovy SO 02 a povinným vlastník budovy SO 01 (tj. žalobce).

Podle žalobce též není pravdivé tvrzení žalovaného, že by vlastník zatížené nemovitosti byl omezen v realizaci svého vlastnického práva, neboť tento vlastník může využívat všechny podzemní parkovací stání, která se nacházejí pod pozemkem p.č. 931/1 (pod budovou SO 02). Na straně žalobce tak nemohl vzniknout žádný majetkový prospěch, jelikož se věcná břemena stavby pod cizím pozemkem a užívání podzemních stání vzájemně ruší a náklady na jejich údržbu a zachování nese uživatel.

Žalobce rovněž shledává pochybení žalovaného v tom, že se dostatečně nezabýval tím, proč by jedna obchodní společnost bezúplatně poskytovala něco jiné obchodní společnosti. Žalovaný pochybil, pokud neprovedl důkaz dalšími souvisejícími smlouvami, uzavřenými mezi týmiž osobami, jejichž předmětem bylo zřízení věcných břemen. Žalovaný tak nezjistil řádně stav věci.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasí. Namítá, že obě smlouvy (kupní i o zřízení věcného břemene) byly smlouvami samostatnými, byla o nich vedena dvě vkladová řízení, a proto je třeba každou ze smluv posuzovat zvlášť v samostatném daňovém řízení. Ve smlouvě o zřízení věcného břemene bylo

jednoznačně uvedeno, že je zřizováno věcné břemeno bezúplatně. Žalovaný má přitom za to, že se dostatečně zabýval tím, zda žalobce zřízením věcného břemene získal majetkový prospěch.

Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítá, že podle § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. je ke vzniku daňové povinnosti třeba kumulativního naplnění dvou podmínek - jednak bezúplatný převod nemovitosti a jednak bezúplatné zřízení věcného břemene, což v daném případě nenastalo.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně darovací bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu nebo v souvislosti s právním úkonem. Majetkem pro účely daně darovací jsou a) nemovitosti a movitý majetek, b) jiný majetkový prospěch. Bylo-li současně s bezúplatným převodem nemovitosti též bezúplatně zřízeno právo odpovídající věcnému břemeni nebo právo, jehož obsahem je opětující se plnění obdobné věcnému břemeni, je takto zřízené právo předmětem daně darovací.

Pokud se žalobce domnívá, že bezúplatné zřízení věcného břemene je předmětem daně toliko v případě, že bylo zřízeno současně s bezúplatným převodem nemovitosti, nemůže s ním soud souhlasit.

Naopak podle názoru soudu z uvedeného ustanovení plyne, že předmětem darovací daně je jakékoli bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu nebo v souvislosti s ním, a to jinak než smrtí zůstavitele. Majetkem se pro účely daně darovací rozumí jak nemovitosti a movité věci, tak jiný majetkový prospěch. Pokud je pak pro oprávněného spojeno bezúplatné zřízení věcného břemene s majetkovým prospěchem, je bezúplatné zřízení věcného břemene předmětem darovací daně bez ohledu na to, zda bylo věcné břemeno zřízeno současně s bezúplatným převodem nemovitosti či nikoli. Ke shodnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Afs 28/2004, uvedl, že „*předmětem daně darovací, je ve shodě s ust. § 6 zákona č. 357/1992 Sb. bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu, a to jinak než smrtí zůstavitele, přičemž*

majetkem pro účely daně darovací je i jiný majetkový prospěch. Při aplikaci právní normy je vždy nutno šetřit jejího významu. Aby tedy mohl správce daně přistoupit ke zdanění bezúplatně zřízeného věcného břemene (tedy jiného majetkového prospěchu), musí mít vyřešenu otázku, zda se skutečně jedná o majetkový prospěch, neboť jen takový institut v dané souvislosti podléhá dani darovací, to vše zvláště za situace, že stejné subjekty zřídily dva právní instituty vztahující se ke stejnému předmětu vlastnictví a to dílem i ve stejném rozsahu - tedy institut nájmu a institut bezúplatného zřízení věcného břemene“.

Soud přitom souhlasí se žalobcem, že poslední věta § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. („Bylo-li současně s bezúplatným převodem nemovitosti též bezúplatně zřízeno právo odpovídající věcnému břemeni nebo právo, jehož obsahem je opětující se plnění obdobné věcnému břemeni, je takto zřízené právo předmětem daně darovací.“) je ve vztahu k větě předchozí speciálním ustanovením. Ona specialita však nespočívá v tom, že by předmět daně darovací v případě bezúplatného zřízení věcného břemene omezovala jen na situace, kdy je věcné břemeno zřizováno současně s bezúplatným převodem nemovitostí, ale v tom, že bezúplatné zřízení věcného břemene v případě, že je zřizováno současně s bezúplatným převodem nemovitosti, je předmětem daně darovací vždy, aniž by bylo třeba zkoumat, zda oprávněný získal v souvislosti s věcným břemenem majetkový prospěch či nikoli. Jinak řečeno bezúplatné zřízení věcného břemene s sebou ještě nutně nenese vznik jiného majetkového prospěchu ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 357/1992 Sb., vyjma situace, kdy je bezúplatně zřízeno věcné břemeno současně s bezúplatným převodem nemovitosti.

Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

Žalobce dále namítá, že věcné břemeno nebylo zřízeno bezúplatně. Poukazuje na to, že smlouvy byly uzavírány mezi obchodními společnostmi, jejichž cílem je dosažení zisku. Smlouva o zřízení věcného břemene přitom navazovala na kupní smlouvu a cena za zřízení práv odpovídajících věcnému břemeni byla obsažena v kupní ceně.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že dne 20. 4. 2009 uzavřela Dominikánská, s. r. o. jako prodávající a žalobce jako kupující kupní smlouvu, jejímž předmětem byly pozemky p.č. 913/4 a 913/5 a budova č.p. 488 v k.ú. Trnitá, obec Brno, okres Brno-město. V čl. X. kupní smlouvy bylo mj. uvedeno, že „po podání návrhu na zápis vlastnického práva do KN podle této smlouvy bude příslušnému KÚ podán návrh na zápis práv odpovídajících věcným břemenům dle těchto smluv: a) Smlouva o zřízení práv odpovídajících věcným břemenům průchodu, průjezdu, vstupu, vjezdu a užívání nemovitostí uzavřená mezi prodávajícím (oprávněný) a kupujícím (povinný); b) Smlouva o zřízení práv odpovídajících věcným břemenům části stavby

pod cizím pozemkem a stavbou uzavřená mezi prodávajícím (povinný) a kupujícím (oprávněný) ...“

Součástí spisu je též smlouva o zřízení práv odpovídajících věcným břemenům části stavby pod cizím pozemkem a stavbou uzavřená mezi žalobcem jako oprávněným a Dominikánská, s. r. o. jako povinným dne 1. 11. 2009. Vklad práva podle smlouvy byl zapsán dne 20. 11. 2009 a právní účinky vkladu vznikly 11. 11. 2009. Podle čl. II. této smlouvy povinný zřídil práva odpovídající věcnému břemeni bezúplatně. Věcná břemena podle této smlouvy se přímo vztahují k převáděným nemovitostem podle smlouvy kupní.

Z uvedeného plyne, že pokud by soud nahlížel na předmětnou smlouvu o zřízení věcného břemene formálně a izolovaně, dospěl by zřejmě k témuž závěru jako žalovaný, a to, že věcné břemeno podle této smlouvy je zřizováno bezúplatně. Takový postup však podle zdejšího soudu není v souladu se zákonem.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Podle odst. 3 citovaného ustanovení správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

V daném případě je třeba vyjít z toho, že obě smlouvy (jak kupní, tak o zřízení věcného břemene) byly uzavírány mezi obchodními společnostmi, které, jak tvrdí žalobce (a žalovaný to nevyvrací), nejsou nijak personálně ani majetkově propojeny. Soud je přitom ve shodě se žalobcem dalek předstevě, že by si takové obchodní společnosti poskytovaly jakékoli plnění bezúplatně. Obchodní společnosti jsou totiž zřízeny ke generování zisku a veškeré jejich aktivity tak musejí být zásadně v souladu s tímto základním cílem (přínejmenším lze tento závěr předpokládat, neplyne-li z ničeho v konkrétním případě opak).

Dále soud vyšel z toho, že v kupní smlouvě uzavřené mezi žalobcem a Dominikánská, s. r. o. bylo odkazováno na to, že předmětná smlouva o zřízení věcného břemene bude mezi smluvními stranami uzavřena. To se také stalo.

Byť kupní smlouva výslovně neuvádí, že kupní cena zahrnuje i cenu za budoucí zřízení věcných břemen, na něž kupní smlouva odkazuje, lze podle názoru soudu dovodit, že tomu tak fakticky mohlo být. K tomuto závěru lze dospět jak na základě čl. I. odst. 2 kupní smlouvy, který uváděl, že se nemovitosti převádí se všemi „právy a příslušenstvími“, přičemž práva odpovídající věcným břemenům, jejichž vznik kupní smlouva slibovala, pod tato práva lze též zahrnout, tak z materiálního a rozumného posouzení předmětné situace. Uzavrou-li totiž dvě na sobě nezávislé obchodní společnosti kupní smlouvu, jejímž předmětem je převod nemovitostí za určitou kupní

cenu, v této smlouvě se zaváží, že spolu následně uzavřou smlouvu o zřízení věcného břemene, přičemž toto věcné břemeno je zřizováno v souvislosti s uzavřenou kupní smlouvou (přímo se týká převáděných nemovitostí) a ve smlouvě o zřízení věcného břemene je uvedeno, že je věcné břemeno zřizováno bezúplatně, nelze dospět k jinému závěru, než že úplata za zřízení věcného břemene byla sjednána již v kupní smlouvě a byla tak součástí kupní ceny. Opačný výklad by postrádal logiku a *de facto* popíral smysl fungování obchodních společností. Jak již soud uvedl výše, velice těžko si lze představit, že by jedna obchodní společnost druhé obchodní společnosti, která je na první nezávislá, poskytla jakékoli plnění bezúplatně. Pokud tedy poskytnuté plnění (zřízení věcného břemene) navazuje na předchozí zpoplatněné plnění (uzavřenou kupní smlouvu) a s tímto plněním přímo souvisí (k převáděným nemovitostem se věcné břemeno přímo vztahuje), je třeba zásadně na poskytnutou úplatu nahlížet jako na úplatu, která v sobě zahrnuje jak původní plnění (převod nemovitostí) tak na ně navazující plnění (zřízení věcných břemen k těmto nemovitostem).

Takový závěr je přitom plně v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, podle něhož je třeba všechny důkazy hodnotit v jejich vzájemné souvislosti a současně přihlížet ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. V daném případě tedy neměl správce daně obě smlouvy (kupní a o zřízení věcného břemene) posuzovat izolovaně, ale bylo třeba aby při posuzování smlouvy o zřízení věcného břemene hodnotil i kupní smlouvu, která smlouvě o zřízení věcného břemene předcházela, a současně bylo nezbytné, aby přihlížel též k tomu, že obě smlouvy byly uzavírány mezi na sobě nezávislými obchodními společnostmi, u nichž je bezúplatné poskytnutí jakéhokoli plnění z povahy věci *de facto* vyloučeno (není-li prokázáno jinak). Jen tak by činnost správce daně mohla být pokládána za rozumný výkon veřejné správy.

Podle názoru soudu tedy nelze předmětnou smlouvu o zřízení věcného břemene hodnotit izolovaně a formálně, ale naopak ve vzájemné souvislosti se smlouvou kupní a materiálně. Nemá-li být podle § 8 odst. 3 daňového řádu rozhodující stav formálně právní, ale naopak stav materiálně právní, je třeba uvedené ustanovení aplikovat vždy a nikoli pouze tehdy, je-li v neprospěch daňového subjektu. Podle názoru soudu totiž neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by uvedená zásada neměla být aplikována i ve prospěch daňového subjektu, tak jako právě v daném případě. Byť by tedy stav formálně právní nasvědčoval tomu, že podmínky pro aplikaci § 6 zákona č. 357/1992 Sb. byly splněny, neboť podle smlouvy o zřízení věcného břemene bylo toto věcné břemeno zřízeno bezúplatně, skutečný obsah tohoto úkonu ukazuje, že o bezúplatné zřízení věcného břemene nešlo, neboť úplata za jeho zřízení mohla být (při rozumném chápání souvislosti) obsažena v kupní ceně podle předtím uzavřené kupní smlouvy, a to přesto, že kupní smlouva tuto skutečnost výslovně neuváděla. Z kontextu celé situace však byla zřejmá.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný pochybil, pokud smlouvu o zřízení věcného břemene hodnotil izolovaně a toliko formálně, aniž by zohlednil souvislost této

smlouvy s uzavřenou kupní smlouvou a skutečnost, že smluvními stranami byly obchodní společnosti, o nichž žalobce tvrdil, že nejsou jakkoli majetkově či personálně propojeny.

S ohledem na to, že soud shledal tuto námitku důvodnou, nezabýval se již dalšími žalobními námitkami. Dospěl-li soud totiž k závěru, že daná situace neměla být podrobena dani darovací, nebylo třeba další žalobní námitky vypořádávat.

V. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Na žalovaném tedy bude, aby v souladu s návodem poskytnutým zdejším soudem vyhodnotil předmětnou smlouvu o zřízení věcného břemene v souvislosti s uzavřenou kupní smlouvou a zároveň posoudil, zda smluvní strany skutečně byly obchodními společnostmi, které nebyly jakkoli majetkově či personálně propojeny, jak tvrdí žalobce.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za čtyři úkony právní služby po 2 100 Kč společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na jednání dne 20. 9. 2013.

Na cestovním dále náleží náhrada ve výši 2 876,60 Kč za cestu ze sídla zástupce ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu osobním automobilem s průměrnou spotřebou 9 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci; z toho 1364,60 Kč (9 : 100 x 420 km x 36,10) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 1512 Kč (420 km x 3,60 Kč) jako základní náhrada. Dále žalobci náleží náhrada ztráty času za 5 hodin na cestě z Prahy do Brna a zpět, tj. 1000 Kč.

To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3, § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášky č. 472/2012 Sb., kterou se pro účely poskytování cestovních náhrad mění sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravné a stanoví průměrná cena pohonných hmot.

Vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se tedy jedná o částku 18 097 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20.9.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová